

KEĎ MONOGAMIA, TAK V TROJICI...

Horká príchut'

MONOGAMIE

E

KATARÍNA S. KAŠKA

Katarína S. Kaška

Horuká príchut'
MONOGAMIE

Autor: © Katarína S. Kaška
Korektúra: Jana Blankovská
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovávaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-034-4

Prológ

„Zatiaľ si pre mňa len nezrelý muž, podobný státisícim iných nezrelých mužov. Nepotrebujem ňu! Ani ty ma nepotrebuješ! Som pre teba iba líška, podobná státisícim ďalším líšok. No ak si ma skrotíš, budeme jeden druhého potrebovať. Budeš pre mňa jediný na svete a ja budem jediná pre teba.“

List papiera voňajúci po škorici a pomaranči zasuniem späť do obálky. Londýn sa dnes znova vyznamenal a predviedol svoju namrzenosť v plnej kráse. Dážď a vietor častujú ulice. Do uší si zasuniem slúchadlá a zvýším hlasitosť na prehrávači. Nechcem myslieť na nič, iba na skladbu Moment Of Peace od nemeckej kapely Gregorian, ktorá je známa aj tu v Anglicku. V kaviarni The Wren pozorujem nešťastníkov vybičovaných počasím, ktorí sa sem prišli zohriať. Potom upriamim pohľad na vysoký strop, ktorý má evokovať posvätnosť miesta určeného na vychutnanie si kávy. Kúzllo znásobujú aj farebné vitráže. Zahryznem sa do croissantu a na lyžičku naberiem penu zo šálky. Následne ju oliznem a rozbalím cukor.

Tentoraz sa teda uchýlila k úprave nevinného citátu z pera Antoina de Saint-Exupéryho. Robí to permanentne. Veci si rada prispôsobuje tak, aby z nich mohla profitovať. Premýšľam, aký výraz by najlepšie vystihol myšlienku o skrotení, ktorú sa mi tak urputne snaží nanútiť. Najvhodnejšie by bolo asi nazvať ju iróniou. Veľmi dobre viem, že nie všetky divoké šelmy je možné domestikovať. Privolám čašníka a odovzdám mu svoju obálku, môj odkaz pre ňu. Každý utorok sem chodím na kávu, preto mi tu necháva týždeň čo týždeň list s nejakou hlbokou myšlienkou. Takto to funguje už vyše pol roka. Večer sa tu zastaví a vyzdvihne si moju odpoveď. Je to jediný kontakt medzi nami. Samozrejme, netreba zabúdať na tú vôňu. Viem, že jediným slovom to môžem zmeniť, ale ani teraz v mojom odkaze nič také nenájde. Zaplatím účet a vstanem od stola. O dvadsať minút mám vyzdvihnúť manželku z práce. Áno, som ženatý, aj keď som si vždy myslel, že manželstvo nie je pre mňa a muži ako ja by sa nemali ženíť. Vlastne, stále som o tom presvedčený. Pokiaľ očakávate úžasnú love

story, tak vás musím sklamať. Nezačal som veriť na lásku, ani som sa nijako výrazne nezmenil. Možno som sa iba cítil unavený z ustavičnej snahy o skrotenie jednej divokej líšky. Snáď to bolo preto, lebo práve v manželstve som videl vykúpenie, cestu, ktorá by ma mohla spasiť. Naposledy pozriem na svetlo prenikajúce cez farebné vitráže a zamyslím sa, prečo sme si vybrali práve toto miesto ako svedka našich listových stretnutí. Mysleli sme si azda, že pokora a čistota, ktoré tu vyžarujú, zmyjú všetky naše hriechy?

Kapitola 1

Celé sa to začalo pred viac ako tromi rokmi, keď som si myslel, že jediným zmyslom môjho života je práca a dobrý sex. Nemyslím si, že som nejako extra výnimočný, ale ženy som z nejakého zvláštneho dôvodu vždy priťahoval. Nikdy som nemal problém vypýtať si, ak som mal práve chuť. A nestávalo sa často, že by som si ju musel nechať zájsť. Potom sa to ale celé nejako zamotalo. Nie nadarmo sa hovorí, že vášeň robí aj z toho najbystrejšieho človeka hlupáka, no z úplného debila dokáže vytvoriť celkom chytrého jedinca. Neviem síce, do ktorej kategórie patrí ja, no myslím, že som načisto stratil rozum. Zistil som, že sú oveľa horšie veci ako zamilovať sa. Ja na lásku neverím, dokonca si myslím, že sa zbytočne preceňuje. No ešte je tu jedna možnosť, že mi chýbajú správne senzory, aby som ju zachytil. Ak ste na tom podobne, alebo by vás mohol zaujímať príbeh chlapa, ktorý sa zamotal do poriadne pevnej pavučiny a nevie sa z nej vyslobodiť, presuňte sa so mnou o tri roky späť.

Vo vzduchu bolo cítiť blížiac sa leto a ja som sa práve vracal z dosť zvláštneho víkendu v Alpách, ktorý som strávil so ženskou takou tajomnou, až z toho mrazí. Hovorila si Frida Medici, jej skutočné meno som nepoznal. Pamätám si, že keď som sa vtedy dovliekol domov, moje telo horelo páľčivou bolesťou a moja myseľ bola mimoriadne unavená. Okrem zvrátov, ktoré tento konkrétny víkend do môjho života priniesol, mi

vrásky na čele robili aj iné záležitosti. Sestra môjho kamaráta Stana mi poslala správu, že je so mnou tehotná, no ja som nielenže znova zatúžil podľahnúť dominantnej Fride, ale želal som si zviest' aj svoju dvadsaťročnú študentku Dominiku Hrebencovú. V tom čase som totiž pracoval na jednej slovenskej univerzite ako asistent docenta Makovského. Mal som ho rád viac než vlastného otca, dokonca mi vybavil stáž na Cambridgi, ktorú som však neustále odmietal. V mojich plánoch dominovalo dokončenie doktorátu a ohúrenie vedeckej verejnosti kontroverznou štúdiou o matriarcháte. Do Anglicka sa mi cestovať nechcelo, doma som mal všetko, čo som potreboval. Nakoniec som však prišiel na to, že toho bolo až priveľa a ja som sa s tým nevedel vyrovať.

Po erotickom zážitku s božskou Fridou som nedokázal už nič ovplyvniť, ako nemôžete ovplyvniť čas svojej smrti. Jednoducho povedané, keď už som raz naskočil na ten vlak, nešlo z neho vystúpiť. Zvodná, jedinečná a extrémne drsná, taká bola. Po návrate z Álp som si dal teplý kúpeľ, aby sa moje doškriabané a dobité telo uvoľnilo. Aj keď bolo nutné riešiť množstvo vecí, nedokázal som v tom okamihu myslieť na nič iné, len na jej smaragdovozelené smutné oči, ohnivú kučeravú hrivu a snehobiele nahé telo. Na okamih som zabľúdil v myšlienkach k tomu, ako sme sa spoznali. K narodeninám som dostal darčkový poukaz, ktorý ma priviedol k profesionálnej cuddlerke. Vraj vám to nič nehovorí? To nevadí, bol som na tom rovnako. Keby som to mal zhrnúť, predávala objatia za peniaze. Skutočne šlo iba o sladké túlenie, žiadne nemravnosti. Ja som ale nikdy nebol na takéto veci.

Miloval som nespútaný sex, a preto som sa cítil v takej maznavej spoločnosti rozpačito. Netrvalo dlho a z nevinnej mačičky sa vykľula naozaj divoká šelma. Dozvedel som sa, že je veľmi bohatá, a teda nie je odkázaná na to, aby predávala objatia. Jednoducho ju to baví a možno si, prostredníctvom toho, niečo kompenzovala. Dokonca som nadobudol presvedčenie, že táto profesia jej slúžila tiež na to, aby si pomocou nej vybrala milencov. To mi však nepotvrdila, išlo len o môj dohad. Prízvukovala, že jej hlavnou úlohou je objavovať v ľuďoch potenciál a pomáhať im hľadať cestu k vrcholu. Angažovala sa najmä v oblasti módy a hľadala mladé

talenty. Keď som si u nej uplatnil svoj poukaz, bol som presvedčený, že tým to haslo. Ona mi však neskôr zavolala a pozvala ma na luxusnú párty do Viedne, kde som presvedčil o jej arogancii a dominantnej povahe. Potom prišiel ten alpský víkend. Tam som ju mohol spoznať lepšie, alebo skôr sa to všetko ešte viac zamotalo. Zdôverila sa mi, že má vždy troch stálych milencov. V tom čase sa uvoľnilo miesto, tak si vyhládla mňa. Stredobodom jej záujmu boli nielen muži. Viackrát som bol svedkom toho, ako si prejavuje nežnosti so sexy kráskou menom Anja. Aby ma otestovala, musel som sa najprv vyspať s touto playmate, a to priamo pred jej očami. Potom môj výkon skritizovala a zdôraznila, že s ňou sa takto milovať nikdy nebudem. Následne mi dala podpísať papiere, v ktorých vytýčila podmienky nášho „vzťahu“. Viem, smiešne, gýčové a šialené, ale ona si na tých papieroch naozaj zakladala. To bola cesta k tomu, aby som sa stal jej otrokom, za čo sa mi malo dostávať nevídaného luxusu. Po podpísaní dokumentov ma vpustila do svojej spálne a ukázala mi, ako to bude medzi nami fungovať. Drsne, perverzne a pre mňa viac-menej ponižujúco. Aj napriek tomu som túžil zažívať to s ňou znova a znova.

Ponižovala ma pri každej príležitosti, či už sme sa spolu bavili v spoločnosti iných ľudí alebo sme boli osamote. Nech už to bolo celé akokoľvek zvrátené a zvláštne, musel som svoj život nejako upratať, aby som sa mohol venovať iba jej. Žiadala ma, aby som si vyčistil štít a zbavil sa starých restov. Mohol som ale odpísať Darinu, ženu, ktorá so mnou čakala dieťa? Alebo Dominiku, svoju mimoriadne šikovnú a krásnu studentku? Aby bolo jasné, hranicu dôvernosti sme so slečnou Hrebencovou dávno prekročili. V univerzitetnej knižnici sme sa vášnivo bozkávali a zodpovedali sme si otázky doktora Arona, vďaka ktorým by sme mali byť schopní zamilovať sa do seba.

Ani jeden z nás tomu síce neveril, položili sme si ich hlavne kvôli Dominikinej seminárke, no dávalo mi to akési zvláštne právo robiť si na ňu nárok. Snáď tisíckrát som si položil otázku ako ďalej. Frida ma upozornila, že ak poruším podmienky jej „zvrhlej“ zmluvy, viac ju neuvídím a stratím všetky výhody, ktoré mi ponúkala na zlatom podnose. Sprvoti som papiere podpísal najmä kvôli tomu, aby som si s ňou mohol vrznúť. Bol som odhodlaný porušiť podmienky hneď na druhý deň. Akosi to však už nebolo možné. Ako keď upíšete svoju dušu diablovej. Niečo vás k nemu stále ťahá, zväzuje a nedá dýchať.

S Darinou sme si dohodli stretnutie v podniku Štúr Café, ktorý patril medzi najlepšie v hlavnom meste. Netušil som, z akého dôvodu vybrala práve tento lokál, ale jej výber som schvaľoval. Hodiny ukazovali o päť minút šesť. Zvolil som stôl v rohu pod schodišťom, aby sme mali súkromie. Darina si dávala načas a ja som začínal byť nervózny. Určite som si nepredstavoval, že keď raz budem otcom, tak to bude takto. Úprimne, nikdy som ani len nepomyslel na to, že by som sa mohol zhostiť tejto roly. Mal som z toho v bruchu silné kŕče. Každopádne, svedomie mi nedovoľovalo, aby som v tom nechal Darinu samú.

Vinu a zodpovednosť ponesieme obaja. V rádiu znel song Hello od speváčky Adele a ja som veľmi intenzívne myslel na Dominiku. Nie na Fridu, ani na Darinu, ale na tú utešenú mladú slečnu, ktorá sa nápadne podobá na hollywoodsku herečku Katie Holmes. Prehrával som si v mysli, ako sme prostredníctvom cielených otázok odhaľovali časti našich životov. Dokonca som jej povedal i to, čo snáď ešte nikomu inému. Mojm dôverníkom býval Fero Makovský, no niektoré detaily som neprežradil ani jemu. Pred sebou som videl živý obraz Dominikinej usmiatej tváre, biele zuby a jamky v lícach. Vietor jej podvihoval sukňu, ale ona sa neprestala usmievať. Presne takto som si ju predstavoval najradšej. Prečo som myslel práve na ňu? Možno preto, lebo sme sa mali ísť v to popoludnie spolu korčuľovať, ale namiesto toho som bol niekde úplne inde. V krku som mal obrovskú hrču a pred sebou naozaj poriadny problém. Dominika zrušila naše stretnutie, pretože dostala nejakú virózu. Rozhodol som sa teda absolvovať ten strašný rozhovor s tehotnou Darinou. Odsúval som to najdlhšie, ako to len šlo, no viac to nemalo zmysel. Upravil som si rolák, aby si matka môjho budúceho potomka nevšimla dôkaz vášnivej noci s Fridou.

Bolo päť minút po osemnástej a Darina sa stále neukazovala. Nervózne som sa pohrával s mobilom, skúšal som hrať sudoku, ale vôbec sa mi nedarilo. Vtom mi nabehla správa.

Dobrý večer, ospravedlňujem sa, že nám nevyšli tie korčule. Najbližší týždeň sa asi neukážem ani na univerzite. Je mi otrasne.

Chystal som sa odpísať, ale to som už zbadal Darinu. Dala si záležať, aby vyzerala dobre. Hoci mala plnšie tvary, biela tunika s čiernou

výšivkou skryla všetky nedostatky. Spomínam si tiež na jej dokonalé líčenie. Nepopieram, je to pekná žena, ale nemá proste šťastie na mužov. O tom svedčí aj to, že je slobodná mamička so školopovinnou dcérou na krku. Chlap sa na ňu vykašľal, keď otehotnela. Nechcel som, aby sa znova trápila. Bolo mi však nad slnko jasnejšie, že s ňou nechcem riešiť svoju budúcnosť. Napätie by sa dalo krájať, aj ona bola skutočne veľmi nervózna. Srdečne ma objala na privítanie a pobozkala na ústa. Znervóznel som ešte viac.

„Šani, rada ťa vidím. Vyzeráš naozaj skvele. Ako sa ti darí?“

Naznačil som jej, aby sa posadila.

„Aj na teba je radosť pozrieť. Si krásna.“

Môj kompliment ju zjavne potešil.

„Ďakujem, Šaňko, džentlmen sa v tebe nezaprie.“

„Ja som si už dovolil objednať. Nevedel som ale, čo si dáš ty.“

„To je v poriadku, dám si kúsok gaštanovej torty a minerálku,“ prehovorila rozpačito.

Mávool som na čašníka. Hodnú chvíľu sme tam iba tak sedeli a ona na mňa uprene hľadela. Držal som síce svoj zrak sklopený, ale jej pohľad ma doslova páľil. Nechcelo sa mi do toho. Nemal som chuť raniť ju, ale vedel som, že bez toho to nepôjde. Keď už bol nápor jej pohľadu neznesiteľný, tak som na ňu pozrel. V očiach sa jej ligotali slzy. Pravdepodobne cítila, akým smerom sa bude naša konverzácia uberať. Videl som však aj niečo iné, a teda nádej, nehu a možno i niečo z toho, čomu ľudia hovoria láska. Zhlboka som sa nadýchol a prerušil to neznesiteľné ticho.

„Darča, ja...“

„Pst, prosím, nič nehovor!“

„Asi by sme o tom mali hovoriť.“

„Vieš, ja už som toto raz zažila a nechcem to zažiť znova.“

„Ja viem... Je mi ľúto. A ako sa má tvoja dcéra?“ skúsil som uvoľniť atmosféru.

„Super, zvládame to. Je to môj poklad.“

Chytil som ju za ruku a ona sa rozplakala.

„Buchtička, snáď nebudeš plakať, my to nejako dáme do poriadku,“ utrel som jej slzy a objal ju. Čašník priniesol dezert. Bol diskrétny, nijako sa do našej veci neangažoval. Iba poprial dobrú chuť a rýchlo sa stratil.

„Prepáč, nechcela som plakať.“

„Nemusíš sa ospravedlňovať,“ podal som jej vreckovku.

„Stokrát som si prehrávala, ako bude toto stretnutie prebiehať. Asi som si od toho priveľa sľubovala.“

„A čo ty s drobcom? Je všetko okej?“

„Áno, zatiaľ je to všetko na dobrej ceste. Ale rodinu tvoriť nebudeme, však?“

„Zlatko, ty vieš, že nie som vhodný adept pre rodinný život. Pravda je však taká, že ťa mám veľmi rád a budem milovať aj naše dieťa. Nebudeme síce normálni rodičia, ale budeme skvelí.“ Nato sa znova rozplakala. Naozaj som nevedel, ako sa komunikuje s tehotnými ženami.

„Myslela som a dúfala, že tentoraz nájdem pre seba a svoje deti vhodného muža.“

„Mrzí ma, ak som ťa sklamal, ale nechcem náš vzťah zakladať na lži. Môžeme spolu dobre vychádzať, aj keď nebudeme oficiálni partneri.“

„Ty niekoho máš, Šani, však? Keď sme sa na tvoje narodeniny milovali za tou chatou, bola som presvedčená, že ty si ten pravý.“

„Ty moja krásna naivka. Veď ma poznáš a vieš, že ja nevydržím dlho s jednou ženou. Teraz je hlavné, aby si sa cítila v pohode. Môžeš so mnou rátať. Vždy budem stáť pri tebe a tiež pri tom drobcovi.“

„Šaňko, prosím ťa, ešte raz ma objím.“

Vstal som a znova ju silno stisol. Bolo mi zle z toho, že ju musím takto zraňovať.

„Kedy to povieme rodine?“

Tento otázku som sa skutočne obával. Skôr či neskôr to prísť muselo, ale celkom jasne som videl pred očami emotívne a hysterické správanie mojej matky, ako aj energický Stanov výstup, a to ma znechucovalo. Nehovoriac o jej rodičoch, ktorí sa určite nenechajú zahanbiť.

„Musíme im to povedať. Čím skôr, tým lepšie,“ naliehala.

„Áno, samozrejme, ja viem. V sobotu môžeme zorganizovať v mojom byte stretnutie. Prídu vaši, naši a povieme im to naraz. Čo ty na to?“

„To by bolo skvelé, Šani,“ nachvíľu sa zamyslela a ja som si nedovolil hádať, čo jej zamestnáva myseľ.

„Povedz, skutočne si nevieš predstaviť, že by sme mohli tvoriť rodinu?“

„Bábika, prosím, nerobme si to ešte ťažšie. Nechaj tomu voľný priebeh. Kedykoľvek mi zavolaj, som tu pre teba a budem rád, keď ma vezmeš

na najbližšiu prehliadku ku svojmu lekárovi. Chcem, aby sme to prežívali spolu, ale nežiadaj odo mňa viac.“

„Chápem a ďakujem ti aj za to.“

Darina mlčky dojedla tortu, dopili sme a ponúkol som sa, že ju zaveziem. Pred jej bytom sme zostali ticho sedieť, Darine sa z auta akosi nechcelo.

„Smiem ti dať aspoň pusu na líce?“

Vzal som do dlane jej ruku a pobožkal ju. Potom ma pobožkala aj ona a doslova vystrelila z auta von. Zdalo sa mi, že sa znova rozplakala, ale v tejto chvíli som jej nevedel pomôcť. Na svoju obhajobu môžem povedať iba toľko, že aj ja som sa cítil mizerne a rovnako som mal slzy na krajíčku. Neviem však, či to bolo od ľútosti, či skôr od zlosti, že som sa do tejto situácie vôbec dostal. Cestou k môjmu bytu som si spomenul na Dominikinu správu. Nechcelo sa mi písať, tak som rovno vytočil jej číslo a zavolať. Odprevadil som Darinu a hneď som myslel na ďalšiu sukňu. Pokrytecké? Sebecké? Možno, no dovolím si tvrdiť, že to je vec názoru. Netajil som sa totiž tým, že s Darinou nechcem riešiť svoju budúcnosť a nejakú ženu k svojmu životu potrebujem. Nie preto, aby mi varila obed či žehlila bielizeň, skôr preto, aby mi predviedla ženskosť v plnej kráse.

„Alexander?“ ozvala sa Dominika zachrípnutým hlasom.

„Dobrý večer, Dominika, dúfam, že neruším, ale až teraz som si našiel vašu správu. Mrzí ma, že vám nie je lepšie. Môžem pre vás niečo urobiť? Možno by som vám mohol doniesť ovocie. Zastavím sa? Nechcem ale, aby si to vaši rodičia zle vysvetľovali.“

„Ďakujem, ste veľmi milý. Som doma sama. Otec je na služobnej ceste a mamina má nočnú službu v nemocnici. To ale neznamená, že by som vás chcela nejako využívať.“

„Skočím do obchodu a niečo dobré vám prinesiem. Pošlite mi v esemeske vašu adresu. Máte nejaké špeciálne prianie, čo by ste chceli priniesť?“

„Nebojíte sa, že dostanete tú virózu aj vy?“

„Nie, ja mám silný korienok.“

„Ste naozaj veľmi zlatý, pošlem vám adresu a môžete mi priniesť mäťový čaj, ten milujem.“

„V poriadku, tak zatiaľ.“

Zaplavila ma vlna spokojnosti, aj keď to asi nebol najlepší nápad.

V obchode som nakúpil ovocie a vitamínovú šťavu. Nezabudol som ani na mäťový čaj a zastavil som sa tiež v kvetinárstve. Došiel som na stanovenú adresu a zazvonil pri dverách. Dominika mi otvorila iba tak v pyžame, bolo zrejmé, že má teplotu, no aj tak vyzerala veľmi dobre. Vtisol som jej kyticu do rúk a ona mi naznačila, aby som vošiel.

„Vy ste mi priniesli aj kvety? Hneď sa cítim lepšie. Tašku môžete zložiť sem do kuchyne. Dáte si kávu alebo čaj?“

„Ja to pripravím, vy si sadnite. Nemali by ste tu pobehovať iba v pyžame, dajte si na seba župan, alebo sa aspoň zakrúťte do deky. Uvarím vám ten mäťový čaj, no pripravím tiež horúci pomarančový nápoj, ktorý mi robila mama, keď som mal ako chlapec teplotu.“

„Ja snáď snívam, Alexander Jilemnický ma obskakuje. Je to naozaj pravda, alebo mám halucinácie?“

Usmiali sme sa na seba. Dominika si skočila pre župan a sadla si v kuchyni na stoličku, kým som pripravil ten nápoj.

„Poviete mi, ako sa to robí?“

„Je to úplne jednoduché, potrebujeme dva pomaranče, ktoré umyjeme a nakrájame aj so šupkou. Potom to celé posypeme lyžicou cukru a zalejeme pol litrom horúcej vody. Necháme vylúhovať, kým nápoj troška vychladne. Z pomarančov ešte vytlačíme šťavu a môžete piť.“

„Ste skvelý, viete o tom?“

„Len pomaly, lebo si budem o sebe priveľa myslieť.“

„Zmeškala som dnes toho na seminári veľa?“

„Nebojte sa, vy to určite stihnete všetko dobrať. Teraz by ste ale mali ležať,“ prinútil som ju, aby si ľahla v obývačke na gauč a prikryl som ju dekou. Tam som jej priniesol aj nápoj.

„Mal by som ísť, aby ste si oddýchli.“

„Nie, prosím, nechod'te! Môžem nám pustiť nejaký film, čo vy na to?“

„Neviem, či je to dobrý nápad, Dominika.“

„Prosím!“

„Dobre teda, ale potom hneď pôjdem.“

Vybrala romantický sci-fi film Paralelné svety. Sadla si, aby si odpila z nápoja a ani neviem ako, odrazu som mal jej hlavu na ramene. Rukou som si ju pritiahol bližšie a zatiahol deku viac na jej plecia. Pozrela na mňa tými krásnymi očami a ja som jej dal pusku na čelo. Potom sme tam iba tak sedeli a ja som sa cítil naozaj úžasne. Zabudol som na Darinu a Fridu, túžil

som tam takto zostať celú večnosť. Dominika zaspala a mne sa nechcelo budiť ju. Keď ale skončil film, uložil som ju na gauč, vypol televízor a zaprial jej dobrú noc.

„Vy už naozaj idete? Ďakujem za starostlivosť a tiež za to, že ste tu so mnou zostali,“ povedala ospalo.

Pohladiť som ju po tvári, v chodbe som si obliekol kabát a s nevôľou sa pobral do svojho prázdneho bytu.

Doma som iba ledabolo skontroloval mobil. Mal som štyri zmeškané hovory. Telefón som nechal v kabáte, preto som nič nepočul. Volala mi Frida. Opláchol som si tvár studenou vodou a vyšiel na terasu. Nech čo čert berie, musel som si zapáliť, hoci mi to moja domina prísne zakázala. Presne tak, mal som seknúť s fajčením, dať sa tetovať, chodiť s ňou na kultúrne podujatia, dať do šrotu svojho Luciana (milované vozidlo značky Fiat) a voziť sa v luxusnom voze, ktorý na mňa čakal v garáži. Príliš som sa neponáhľal, aby som sa šiel pozrieť, čo za tátoša mi to vybrala. A aby som nezabudol, chce nás prihlásiť na tanečný kurz.

Stiahol som cigaretku a zavolať jej.

„Alexander? Čo je s tebou, prosím ťa?!“ z jej hlasu bola cítiť podráždenosť.

„Prepáč, Frida, bol som vonku a telefón som nechal doma.“

„Skvelé! Chcela som sa s tebou dohodnúť. Zajtra večer ťa čakám vo svojom ateliérovom byte. V stredu popoludní letím do Paríža na módnú prehliadku, takže sa nejaký čas nevidíme. Vyhovuje ti to o siedmej večer?“

Pýtala sa, ale nebola pripravená na oponovanie. Očakávala môj súhlas. Spytoval som sa, či sa mi k nej skutočne chce.

„Alexander?“

„Prepáč, jasné, prídem.“

„Takže sme dohodnutí? Môžem ťa očakávať?“

„Iste, budem rád.“

„A videl si už svoje nové auto?“

„Nehnevaj sa, ale zatiaľ nie. Musíš ma pochopiť, ja svojho Luciana milujem. Pripadá mi to ako podraz voči nemu.“

„Nebud' sentimentálny, toho šrotu sa zbav a začni sa konečne správať ako chlap hodný Fridy Medici.“

„Dobrá noc, Frida,“ ukončil som to, aby som nepovedal niečo nevhodné.

„Chlapče, ty tu spíš?“ vytrhol ma z myšlienok Fero Makovský.

„Ale nie, iba som sa nachvíľu zamyslel.“

„Nevyzeráš dobre, si v poriadku?“

„Ani neviem, trochu sa to v mojom živote zamotalo.“

Vysvetlil som mu, ako som trávil víkend v Alpách. Zdôveril som sa mu takmer so všetkými pikantnosťami a čakal som, že bude pobúrený. Reagoval však nad moje očakávania. Iba mierne podvihol obočie a spýtal sa, či mi bude takýto vzťah naozaj vyhovovať. Zaskočil ma, pretože som nevedel úprimne odpovedať. Iba som previnilo sklopil zrak a on súhlasne prikývol. Potľapkal ma po ramene a súciteľne sa usmial.

„Je toho ale oveľa viac, no nebudem vás s tým zaťažovať.“

„Povedal som ti azda niekedy, že ma zaťažuješ?“

„Ste správny chlap, ale toto by bola pre vás asi silná káva.“

„Tak von s tým!“

„Kde začať? Jedna vec je to s Fridou, ale ešte je tu aj Dominika Hrebcová. Včera som bol u nej doma, aby som jej priniesol nejaké ovocie a uvaril nápoj na zrazenie horúčky. Chytila nejakú virózu. Sedeli sme na gauči, ona bola schúlená v mojom náručí a pozerali sme film. Asi to vyznie divne, ale cítil som sa fakt dobre.“

„Uhm, a bojíš sa, čo by urobila Frida, keby sa to dozvedela?“

„To je prvé, čo vám napadlo? Nepohoršuje vás tá intimita medzi mnou a Dominikou?“

„Dobre, som pohoršený, ak ti to urobí radosť, ale nie je mi celkom jasné, čo ťa žerie najviac.“

„Ešte je tu jedna vec... To by som vám nerád hovoril, ale keď už sme pri tom, tak nech viete celú pravdu.“

„Začínam sa vážne obávať.“

„Na mojej narodeninovej oslave som mal sex so sestrou môjho dobrého kamaráta.“

„A?“

„Pred pár dňami som sa dozvedel, že čaká so mnou dieťa.“

Ferovi zabehol kúsok jablka, ktorý práve hrýzol. Nie som škodora-dostný, ale takáto reakcia ma potešila, pretože tá jeho pokojná tvár ma, z neznámych dôvodov, vytáčala. Potreboval som niekoho, kto mi to dá vyžrať a poriadne ma za moje správanie zvozí.

„Krucinál, Alexander, to si naozaj taký sprostý, že nevieš ovládať svoje vášne?“

Uľavilo sa mi, ba dokonca som sa pousmial.

„Ty sa smeješ?“

„Nie, prepáčte, ale potreboval som, aby niekto na mňa nakričal.“

„A čo si tej slečne povedal?“

„Nemôžem si ju vziať. Dohodli sme sa, že môže so mnou rátať a vždy tu budem pre ňu, aj pre naše dieťa, ale nechcem jej klamať. Proste si nedokážem predstaviť, že by som s ňou mal žiť.“

„Chlapče, chlapče, toto už je na mňa skutočne priveľa.“

Dostal odo mňa ranu pod pás, plne som si to uvedomoval. Mal ma rád. Naozaj som to nechcel. Že som ho ranil, dokazovalo aj to, ako sa mi počas celého dňa vyhýbal. Keď som odchádzal z práce, zastavil ma na chodbe, aby mi povedal:

„Alexander, verím, že si čestný muž a vieš, čo máš robiť. Nech už naložíš so svojím otcovstvom a vzťahom s Fridou akokoľvek, prosím ťa, Dominiku z toho vynechaj.“

Keď mi to hovoril, ani na mňa nepozrel. Iba ma znova potľapkával po ramene a vzápätí sa niekde stratil. Viem, že to so mnou myslel dobre a asi mal pravdu. Musel som ísť na to vylučovacou metódou, aby som si to uľahčil, ale nebol som si istý, či ma takáto alternatíva tešila.

Napriek varovaniu Fera Makovského som dostal obrovskú chuť zopakovať si návštevu u Dominiky. Čakala ma však Frida, a ako keby nebolo toho znechutenia dosť, Darina mi poslala správu. Ponúkla sa, že v sobotu príde ku mne skôr, aby mi pomohla nachystať občerstvenie na to stretnutie s rodičmi. Bolo mi z toho naozaj divne, ako keby ma niečo tlačilo na hrudi. Osprchoval som sa a navliekol na seba outfit, o ktorom som si myslel, že by sa mohol Frida páčiť. Dovolil som si ale dúfať, že budeme obdivovať skôr naše nahé telá. Rátal som tiež s možnosťou, že si na mňa zase niečo vymyslí a zo sexu nakoniec nebude nič. Nervózne som sa dotýkal pier, pretože som potreboval cigaretku. Netvrdím, že som plánoval sľub

ohľadne fajčenia poctivo dodržať, no nechcel som ho porušiť tesne pred tým, ako sme sa mali s Fridou stretnúť. Otvorená provokácia by asi nebola práve najideálnejšia. Záležalo mi na tom, aby sme sa stretávali aj naďalej, hoci sa to celé začalo komplikovať a vo mne sa zmietalo toľko pocitov. Chcel som veriť, že Frida bude súčasťou mojej budúcnosti. Bol som trochu nesvoj z toho, čo jej priniesť ako pozornosť na naše stretnutie. Mal som totiž v živej pamäti, ako ma nedávno vysmiala kvôli náramku, ktorý som jej venoval. Dominike som kúpil ovocie a mal som z toho dobrý pocit. V prípade Fridy som sa však obával, že keby som jej doniesol aj vzácny ružový diamant, ktorý sa v roku 2010 vydražil za takmer tridsaťštyri miliónov eur, tak by mi venovala ten svojský arogantný pohľad. V podstate som jej luxusný otrok, s ktorým si môže robiť, čo chce. Nepotrebuje moje dary. Zamyslel som sa nad tým, čo ju asi viedlo k takému zúfalstvu, že si musí mužov kupovať. Áno, bol som jednou z jej hračiek, ale aj napriek tomu som cítil zvláštny pocit uspokojenia. Bola plná prekvapení a imponovala mi tá tajomnosť okolo jej osoby. V cukrárni som kúpil malinové rezy. Zvažoval som aj nejaký likér, ale nakoniec som usúdil, že by bolo lepšie zostať pri zmysloch.

Krátko pred devätnástou som zazvonil pred dverami jej ateliérového bytu, ktorý si prenajala v luxusnej výškovej budove v centre mesta. Chvíľku trvalo, kým otvorila. Zdalo sa mi, ako keby s niekým telefonovala. Vrava z bytu stíchla a ona vyšla v plnej kráse.

„Alexander, si presný ako hodinky.“

„Rád ťa znova vidím, Frida.“

„Pod' ďalej, cíť sa tu ako doma.“

V chodbičke som si vyzliekol kabát a opojený jej vôňou ju nasledoval do obývačky. V tej chvíli mi bolo jasné, že zostať triezvym sa mi nepodarí, pretože ma opíjala už jej prítomnosť.

„Priniesol som niečo sladké, snáď som nešliapol vedľa.“

„Malinové rezy? No zlatý si. Vezmi z kuchyne tanieru a lyžičku, nech jeme ako civilizovaní ľudia.“

Bola naozaj očarujúca. Mala na sebe tigrované šaty a vo vlasoch šatku s rovnakým vzorom. Jej dlhé nohy zvýrazňovali šnurovačky na podpätkoch. Nachystal som dezert a Frida mi prešla rukou po chrbte. Prebehla mnou vlna vzrušenia. Chcel som ju pobožkať, no nedovolila mi to.